

Arrest

nr. 250 422 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten (1),

naam N. (..)

voornaam : P. (..)

geboortedatum : (..)

geboorteplaats Kampala

nationaliteit : Uganda

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 29/07/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL - SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Oeganda. Zij werd aldaar geboren op 1 juni 1993 te Kampala. In haar land van herkomst belandde zij evenwel, tegen haar wil, in de seksindustrie. Verzoekster werd niet enkel gedwongen om te werken in de seksindustrie in Uganda, maar ook in Keni van 27 februari 2018 tot eind augustus 2018. Nadien maakte zij de reis naar Europa. Via een vals paspoort werd zij naar Europa gebracht om te werken in de seksindustrie. Hierdoor belandde verzoekster in België. Op 24 februari 2019 zag zij de kans om te ontsnappen en meldde zij zich bij de politie van Antwerpen. Er werd een strafrechtelijk onderzoek opgestart en verzoekster werd doorverwezen naar Payoke. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Het strafrechtelijk onderzoek werd evenwel geseponeerd op 27 mei 2019. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het

land waarvan zij de nationaliteit bezit (Uganda) en alwaar zij werd gedwongen om te werken in de seksindustrie. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft, maar legt aan verzoekster de verplichting op om effectief terug te keren naar Uganda.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet: "5° terug keer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf 6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt; 7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;". Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Uganda ("nationaliteit: Uganda") en dit binnen een termijn van dertig dagen ("binnen 30 (dertig) dagen"). Op geen enkele wijze werd evenwel rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, waarbij zij werd gedwongen om te werken in de seksindustrie. De verwerende partij kan hierover niet onwetend zijn, aangezien verzoekster in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie nadat een strafrechtelijk onderzoek werd opgestart en verzoekster werd doorverwezen naar Payoke. De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij dan ook voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier. Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum. De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting. De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: "beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt". Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de persoonlijke situatie van verzoekster door de gemachtigde werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de persoonlijke situatie van verzoekster werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van

bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19. Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het Coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster werd afgewezen en dat verzoekster geen paspoort bezit met een geldig visum. De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de desbetreffende artikelen van de wet inzake de formele motiveringsplicht voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat dit een evaluatienota bevat opgesteld op 10 september 2020. Deze nota stelt:

"(..)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

-Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 13/12/2019) geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

-Gezins- en familielevens: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd. 13/12/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

-Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen minderjarige kinderen heeft, noch dat zij geen familie- of gezinsleven heeft in België. Evenmin betwist zij dat zij geen medische problemen heeft die een terugkeer naar Oeganda verhinderen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in casu een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorligt.

2.5. Verzoekende partij wijst er wel op dat zij haar land van herkomst ontvlucht is omdat zij aldaar gedwongen werd te werken in de seksindustrie. Een terugkeer zou een schending zijn van artikel 3 EVRM.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM wijst de Raad er evenwel op dat het verzoek tot internationale bescherming dat verzoekende partij op 29 mei 2019 in België had ingediend verworpen werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 239 225 van 29 juli 2020. Uit haar asielaanvraag blijkt dat verzoekende partij eveneens verklaarde in een internationaal prostitutienetwerk te zijn beland. Wat betreft de vrees voor mensensmokkelaars heeft de Raad als volgt geoordeeld: "2.4.10. Verzoekster kan deze vrees echter niet concretiseren. Zo weet ze niet wie ze vreest, noch wie haar zou zoeken in Oeganda ("Wie van de mensensmokkelaars zou u zoeken in Uganda?", "Ik kan het niet zeggen. Maar ik weet het netwerk. De man, de broer van mijn vriend die me heeft geconnect met dit. Ik kan niet ontkennen dat hij geen connectie had met hen. Ook Q... hij is in Uganda. Als ze zouden weten dat ik er ben, dan zou mijn leven in gevaar zijn.", notities, p. 22; "Heeft ze weet of u werd gezocht in Uganda?", "Ik weet het niet of ze het weet. Die dat me zoeken, ze kent hen niet.", notities, p. 23). Verzoekster stelt evenmin te weten dat ze in België zou worden gezocht ("Ik zeg niet dat ze me zoeken. Maar ik verwacht het. Ze hebben geld in mij geïnvesteerd; daarom moeten ze me zoeken. Ik ben hun eigendom; ik ben niet zeker, maar ik denk het wel. Maar hier, het systeem is goed en ik word beschermd.", notities, p. 21). De vaststelling dat verzoekster niet weet of ze wordt gezocht en evenmin kan stellen door wie ze zou worden gezocht, ondermijnt haar voorgehouden vrees. Verder wist verzoekster niet hoeveel geld er voor haar betaald werd, noch hoeveel geld ze zelf diende terug te betalen (notities, p. 21).

2.4.11. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster geen enkele poging ondernomen heeft om via haar vriendin, die haar in de mensenhandel heeft doen belanden, na te gaan of ze al dan niet wordt gezocht in Oeganda (notities, p. 23). Immers kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster, indien ze werkelijk zou vrezen dat ze gezocht wordt, zou trachten te weten te komen of en door wie ze in Oeganda gezocht wordt. De vaststelling dat ze nalaat dit te doen, ondermijnt de ernst van haar voorgehouden vrees. Bovendien kan wel degelijk verwacht worden dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming feitelijk actualiseert. Verzoekster dient zich immers te informeren over de wezenlijke noodzaak om van haar land van herkomst verwijderd te blijven om redenen zoals gesteld in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. Verzoeksters vrees is louter gebaseerd op veronderstellingen die ze niet weet te concretiseren. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische aangehaalde vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. Dit is niet het geval.

2.4.13. Verder blijkt uit het verhoor dat op 14 maart 2019 door de Antwerpse politie werd afgenomen dat ook verzoeksters verklaringen bij de politie niet klopten met de vaststellingen die de politie heeft gedaan (politieverhoor van 14 maart 2019, p. 2). Dergelijke vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor de mensensmokkelaars verder.

2.4.14. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van onderhavige asielprocedure geen enkele melding maakt van de problemen die verzoeksters familie zou ondervinden indien ze niet zou gehoorzamen aan Q., zoals ze bij de Antwerpse politie voorhiel (politieverhoor van 14 maart 2019, p. 3). Indien verzoekster werkelijk zou vrezen dat haar familie in moeilijkheden zou komen, is niet aannemelijk dat ze dit niet aangeeft tijdens haar persoonlijk

onderhoud bij het CGVS, te meer verzoekster wel informatie deelde die ze van haar moeder zou hebben gekregen over Y.S. (notities, p. 16).

2.4.15. Gelet op voorgaande maakt verzoekster geenszins een nood aan internationale bescherming aannemelijk.

(..)

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich andermaal beroept op haar asielmotieven om zich te steunen op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer maar zoals uit hoger vermeld arrest blijkt heeft zij haar asielmotieven niet aannemelijk gemaakt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Nu verzoekende partij geen nieuwe elementen heeft aangevoerd anders dan wat zij te berde heeft gebracht bij haar verzoek tot internationale bescherming kan van de verwerende partij ook niet verwacht worden dat zij andermaal motiveert omtrent voorgaande. Het volstond dan ook te verwijzen naar de afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming.

2.7. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk met welke persoonlijke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zoals uit de bespreking hoger blijkt is de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing nagegaan of er sprake is van minderjarige kinderen in België, van een gezins- of familieleven in België of van medische problemen die een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Geen van deze elementen is aanwezig. Het asielrelaas van verzoekende partij werd verder niet aannemelijk bevonden. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan welke elementen de verwerende partij veronachtzaamd zou hebben derwijze dat de bestreden beslissing met miskenning van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM of de zorgvuldigheidsplicht zou genomen zijn.

2.8. Verzoekende partij wijst tenslotte op de gevolgen van de coronacrisis nu de bestreden beslissing getroffen werd in volle coronacrisis. Zij meent dat het in strijd is met de genomen maatregelen en de volksgezondheid om haar te verplichten het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient immers te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn alle mogelijkheden om het grondgebied te verlaten beperkt. De verwerende partij had hieromtrent een motivering moeten voorzien.

2.9. De Raad wijst erop dat, voor zover er een verbod op niet-essentiële reizen gold op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van herkomst als niet-essentiële reis geldt. Zij maakt niet aannemelijk dat het haar verboden is terug te keren naar haar land van herkomst omwille van de getroffen corona-maatregelen. Verder maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij door een terugkeer naar haar land van herkomst omwille van de coronacrisis een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit niets blijkt dat Oeganda de COVID-19 pandemie niet de baas kan. Verzoekende partij heeft evenmin een kwetsbaar profiel. De Raad bemerkt daarbij dat ook België getroffen is door de COVID-19 pandemie en verzoekende partij ook in België het risico loopt op besmetting.

Nu de federale maatregelen geen afbreuk doen aan de bevoegdheid van de verwerende partij om de illegale verblijfsstatus van een vreemdeling vast te stellen en daaraan een bevel om het grondgebied te verlaten te koppelen en verzoekende partij evenmin aantoont dat de maatregelen haar verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst noch aantoont dat zij omwille van de COVID-19 pandemie in

Oeganda een risico op schending van artikel 3 EVRM loopt, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een bijkomende motivering had moeten voorzien inzake de COVID-19 pandemie.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER